

ת"פ 29546/08-13 - מדינת ישראל נגד טלי וסרמן, איליה ברנבר

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 29546-08-13 מדינת ישראל נ' וסרמן ואח'

בפני
בעניין: כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. טלי וסרמן
2. איליה ברנבר

הנאשמים

ב"כ הנאשמים: עו"ד ברק כהן

גזר דין

כללי

1. הנאשמים הורשעו, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות לפי סעיף 274(1) לחוק העונשין התשל"ז-1977.

נסיבות האירוע פורטו בהרחבה בהכרעת הדין. כפי שנקבע, ביום 4.8.12, בשעות הלילה, הלכו הנאשמים יחד ברחוב יפו בירושלים. שוטרים שעברו במקום בתפקיד הבחינו בנאשמים המשנים את כיוון הליכתם ברגע שראו את ניידת המשטרה. הדבר העלה את חשדם של השוטרים והם קראו להם לעצור. הנאשמים, אשר שמעו את הקריאה, הוסיפו ללכת ולא נענו לקריאה שחזרה על עצמה, עד אשר השוטרים עצרו את הניידת וירדו לכיוון הנאשמים. השוטרים ביקשו מהנאשמים להזדהות והנאשמת 1 (להלן: "הנאשמת") סירבה בטענה שאין לה תעודת זהות ואינה יודעת את מספר הזהות בעל פה, בעוד שהנאשם 2 (להלן: "הנאשם") מסר מספר ספרות מתוך מספר תעודת הזהות שלו. השוטרת הודיעה לנאשמת שאם לא ניתן יהיה לזהותה במקום יהיה עליה לעכבה לתחנת המשטרה לצורך זיהוי. הנאשמת הביעה רצונה לעזוב את המקום ואף הסתובבה בהנפת ידיים באופן שניתן להבין ממנו כי היא מתכוונת לברוח. השוטרת אחזה בידה של הנאשמת והודיעה לה כי היא עצורה. הנאשמת השתוללה, קיללה ונהגה באלימות כלפי השוטרת, שגם היא בתגובה הפעילה כוח כלפי הנאשמת כדי למנוע את בריחתה ולהפסיק את ההשתוללות. במסגרת זו נקרע הכפכך שנעלה הנאשמת. הנאשם שבאותה העת ניהל דין ודברים עם השוטר, ניגש לכיוון השוטרת והנאשמת, דחף את השוטרת כדי לסייע לנאשמת לברוח והורה לה לברוח. הוא עצמו נהג באלימות והתנגד למעצרו ושני השוטרים הפעילו כוח כלפי כדי לעצור אותו. תוך כדי האירוע הנאשמת תפסה בנשק של השוטרת, הכתה ושרטה אותה. לאחר שהנאשמים נאזקו, הנאשם הוכנס לניידת, הוציא מכשיר טלפון סלולרי וניסה להתקשר. השוטר הודיע לו כי אסור לו לדבר מאחר והוא עצור, וניסה לקחת לו את הטלפון. הנאשם נשך בחוזקה את השוטר בידו והותיר עליה סימן.

2. תסקיר שירות המבחן בעניין הנאשמת מלמד כי היא רווקה, מתגוררת לבדה בדירה שכורה וסטודנטית לאומנות בשנה השנייה מתוך ארבע שנים ב"בצלאל". התסקיר מתאר את קורות חייה ונסיבותיה המשפחתיות והאישיות של הנאשמת, מורכבות יחסיה עם אמה והקשר שלה עם סבתה, אשר סייעה בגידולה והיתה קרובה אליה מאוד אך נפטרה כאשר הנאשמת היתה תלמידה בבית הספר, אירוע שהשפעתו על הנאשמת הייתה ניכרת. הנאשמת בוגרת שתיים- עשרה שנות לימוד, שירתה בצה"ל במשך שנה ועשרה חודשים, ושחררה חודשיים לפני תום השירות לאחר שהתקשתה להסתגל לשינויים שחלו בדרגים שמעליה ומסיבות רפואיות. שירות המבחן מתאר כי הנאשמת פנתה לפני כשנה וחצי לטיפול פסיכולוגי שבו היא מתמידה באופן עקבי ויציב וניכר כי היא עוברת תהליך משמעותי ברמת הפתיחות, השיתוף והשינוי הרגשי ומצבה השתפר. שירות המבחן התרשם, כי הנאשמת מבטאת רצון לניהול אורח חיים תקין, נורמטיבי ועצמאי, מגייסת את מירב כוחותיה לשם כך ומתגברת על קשיים רגשיים שחוותה במהלך השנים. לנאשמת אין עבר פלילי ובפני שירות המבחן היא לקחה אחריות חלקית על העבירה, הודתה בחלק מעובדות כתב האישום והבינה כי עליה לשאת בהשלכות של התנהלותה, אך יחד עם זאת הציגה עמדה קורבנית ביחס לאותו אירוע. שירות המבחן התרשם, כי הנאשמת אינה בעלת דפוסים עבריינים או אלימים מגובשים, וכי ברקע לביצוע העבירה, בין היתר, מצבה הנפשי באותה העת וחרדות שהובילו אותה לתפיסת מציאות קיצונית ולהתנהלות אימפולסיבית. לנוכח העובדה כי הנאשמת מודעת לקשייה ובעלת מוטיבציה פנימית לטפל בהם, ולנוכח התהליך הטיפולי שאותו עוברת הנאשמת מיוזמתה, שירות המבחן לא ראה צורך בהתערבות טיפולית נוספת. שירות המבחן המליץ להתחשב במצבה הכלכלי של הנאשמת, בכך שהיא מפרנסת את עצמה ובמהלך חייה האינטנסיבי כיום, ועל כן המליץ להטיל על הנאשמת צו שירות לתועלת הציבור, חתימה על התחייבות ומאסר מותנה.

3. תסקיר שירות המבחן בעניין הנאשם מלמד כי הוא בן 28, עלה ארצה בגיל ארבע, בוגר שתיים-עשרה שנות לימוד ושירת שירות צבאי מלא בצה"ל, עובד בשנים האחרונות כעצמאי בתחום הקולנוע וכמורה שכיר. לנאשם אין עבר פלילי. הנאשם הביע בפני שירות המבחן חרטה ובושה בעקבות ביצוע העבירה ואמר כי התנהגותו כפי שבאה לביטוי בעבירה אינה אופיינית לו ולאורח חייו, הוא הכיר בבעייתיות בהתנהלותו בעת ביצוע העבירה, ואחריותו לבחירותיו ואמר כי מבין כיום דרכים אחרות להתמודד עם מצבים דומים. שירות המבחן התרשם כי הנאשם הוא אדם נורמטיבי, בעל מערכת ערכים ונורמות התנהלות תקינות בדרך כלל, שואף לתפקוד הישגים בחייו ובחברה ובעל מערכת תמיכה משפחתית שמסייעת לו בהתנהלות נורמטיבית ומקדמת. שירות המבחן התרשם כי בבסיס מעשיו של הנאשם בעבירה, עומדות בהלה על רקע קונפליקט שהתפתח בין בת זוגו לבין השוטרים, ורצון אימפולסיבי לגונן עליה על מנת לחזק את דימויו בעיניה ולהשיב לעצמו תחושה של שליטה. שירות המבחן מעריך כי הסיכון שהנאשם ישוב ויפעל באופן אלים הוא נמוך. שירות המבחן המליץ להטיל על הנאשם צו שירות לתועלת הציבור בהיקף של מאה ושמונים שעות. הגם ששירות המבחן לא התבקש להתייחס לנושא ביטול ההרשעה. לנוכח העובדה שמדובר בצעיר, נטול עבר פלילי העומד לראשונה לדין, ולנוכח חלופ הזמן והרצון שמבטא הנאשם להמשך התנהלות תקינה, וכן לנוכח העובדה כי נמצא בשלבים ראשונים של בניית חייו וביסוס הקריירה שלו ובשל כך שנדרש לתעודת יושר במסגרת הקשר עם לקוחותיו, המליץ שירות המבחן על ביטול ההרשעה. שירות המבחן ציין כי הנאשם הציג מסמך שמעיד כי הרשעה בפלילים עלולה לפגוע בסיכויי להמשיך ולהיות מועסק במקום עבודתו הנוכחי. יצוין כי מסמך זה לא הוצג לבית המשפט.

4. חוות הדעת שהוגשו מטעם הממונה על עבודות שירות מצאו כי הנאשמים כשירים לרצות עונש זה.

5. המאשימה ביקשה לקבוע בעניינם של הנאשמים מתחם עונש הולם שבין עבודות שירות למאסר בפועל ולגזור על כל אחד מהנאשמים עונש של שישה חודשי מאסר בעבודות שירות, מאסר על תנאי וקנס. ב"כ המאשימה הדגיש את הערכים המוגנים באמצעות העבירה, את חומרת האלימות שבה נהגו הנאשמים וכן ביקש להתייחס לחלוף הזמן והעדר העבר הפלילי של הנאשמים.

6. ב"כ הנאשמים ביקש לבטל את הרשעתם של שני הנאשמים ולהטיל עליהם עונש של שירות לתועלת הציבור, תוך שהדגיש את גילם הצעיר של הנאשמים, את חלוף הזמן ואת העובדה כי הנאשמים לא ביצעו כל עבירה אחרת קודם למפגש עם השוטרים. עוד הדגיש ב"כ הנאשמים את העובדה כי הנאשמים נעדרי עבר פלילי, בעלי מערכת ערכים נורמטיבית והפנה להתרשמותם החיובית של קציני המבחן מהנאשמים ומתפקודם כפי שבאה לביטוי בתסקיר.

שאלת ביטול ההרשעה

7. ההלכה בעניין הימנעות מהרשעה הנקבעת בע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל** (פ"ד נב (3) 337) ועלפיה נדרשת התקיימותם של שני תנאים מצטברים, על מנת שבית המשפט יימנע מלהרשיע נאשם שנקבע כי ביצע עבירה: האחד עניינו בשאלה האם סוגה בעבירה נסיבותיהן בוצעה מאפשר להימנע מהרשעה מבלי לפגוע בשיקוליה הענישה האחרים; השני – האם ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם.

8. העבירה בה הורשעו הנאשמים היא עבירה מסוג פשע שהמחוקק קבע לצידה עונש של עד חמש שנות מאסר, ועונש מינימום של שלושה חודשי מאסר. אלו מלמדים על החומרה הרבה שמייחס החוק לעבירות אלימות המופנות כלפי כוחות הביטחון בשעה שאלה ממלאים תפקידם, ועל הצורך להגן על מי שאמון על שמירת החוק ואכיפתו. אינטרס ציבורי זה מחייב את בית המשפט להעביר מסר חד משמעי לציבור בדבר ההשלכות של מעשי אלימות על עושיהם:

"חשוב להדגיש כי המבקש ביצע עבירות חמורות ביותר, המעידות על זלזול חמור בשלטון החוק. אל מול אלימות שכזו המכרסמת ביסודות חברתינו הדמוקרטית, יש לנקוט בענישה מרתיעה מאחורי סורג ובריא. הציבור נותן את מבטחו בעובדי הציבור ונציגי החוק, וטובת הציבור מחייבת כי יובטח להם שיוכלו למלא את תפקידם ללא מורא וללא פחד מבעלי אגרוף, מתוקפנים ומאיימים. לכן הכרח להטיל ענישה של ממש, גם למען ישמעו וייראו... בתקופה המתאפיינת בגלי אלימות פיזית ומילולית כלפי עובדי ציבור, שומה להגן על השירות הציבורי ועל עובדי הציבור מפני פגיעה בלתי ראויה בכבודם ובמעמדם... על כן בתי המשפט מחויבים להכביד את ידם ולתת עונשים מרתיעים" (רע"פ 1922/11 יניב רחמימוב נגד מדינת ישראל [פורסם בנבו (17.3.11)]

9. לנוכח דברים אלה, אין מתקיים התנאי הראשון שנקבע בהלכת כתב לצורך ביטול ההרשעה, שכן העבירה ונסיבות

ביצועה אינם מאפשרים לבטל את ההרשעה מבלי לפגוע בשיקולי הענישה האחרים.

10. למעלה מן הצורך אתיחס לשאלת הנזק שעשוי להיגרם לנאשמים כתוצאה מההרשעה. פסיקת בית המשפט העליון קובעת כי יש להצביע על נזק מוחשי וקונקרטי, ואין להידרש לאפשרויות תיאורטיות לפיהן עלול להיגרם נזק בעתיד (ראו למשל רע"פ 54/15 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו 27.1.15]).

הנאשמת היא סטודנטית לאמנות ולא צוין נזק קונקרטי שעלול להיגרם לה כתוצאה מהרשעתה. אף אם מדובר באדם בתחילת חייו הבוגרים, שלא הוצגו ראיות בדבר פגיעה חמורה בשיקומו, אין די בכך כדי לחרוג מהכלל ולהימנע מהרשעה (ראו רע"פ 7109/14 **סייג נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו 20.11.14]).

שירות המבחן ציין בתסקיר כי הנאשם הציג בפניו מכתב ממנו עולה כי הרשעתו בדין עלולה לגרום לפיטוריו ממוקום עבודתו. מכתב זה לא הוצג בפני בית המשפט ואף לא הובאה כל ראיה אחרת לכך, ומשכך לא אוכל לשקול את הדברים. מכל מקום, לאור חומרת העבירה אין מקום להימנע מהרשעתו של הנאשם, אף אם היה מוכח כי ההרשעה עלולה לפגוע באפשרויות המשיגות עסקת חסות (השוו רע"פ 1705/17 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו 12.3.17] והפסיקה הנזכרת שם).

11. לאור האמור, לא מצאתי מקום לבטל את הרשעתם של הנאשמים.

מתחם העונש ההולך

12. הערכים המוגנים במסגרת העבירה שביצעו הנאשמים הם שמירה על הסדר הציבורי, על שלמות הגוף בכלל ושלמות גופם של השוטרים בפרט, כמו גם יכולתם למלא את תפקידם בצורה חופשית. מידת הפגיעה בערכים המוגנים נמצאת ברף הבינוני בשים לב לטיב האלימות שהופעלה כלפי השוטרים ולעובדה כי לא היתה לה כל הצדקה, אלא שהיא נבעה מסירובם של הנאשמים להזדהות בפני השוטרים שביקשו למלא את תפקידם ומרצונם של הנאשמים למלט את עצמם מהמקום. מעשיהם של הנאשמים הותירו סימנים על גופם של השוטרים, אך החבלות שנגרמו אינן מן החמורות.

13. העבירה בוצעה על ידי הנאשמים באופן ספונטאני, ללא תכנון מראש, אולם הנאשמים לא חדלו ממעשיהם והנאשם אף נשך שוטר בעודו אזוק בתוך ניידת המשטרה. העובדה כי הנאשמים ביצעו את המעשים בצוותא היא בעלת משמעות, שכן התנגדות ואלימות מצד שניים כלפי שוטרים היא בעלת אפקט סינרגטי.

14. בחינת הפסיקה מלמדת, כי על נאשמים שהורשעו במעשים דומים הוטלו עונשים שונים, החל ממאסר בעבודות שירות ועד מספר חודשי מאסר בפועל. במקרים חריגים בלבד, כאשר נסיבות מיוחדות הצדיקו זאת, הוטל גם עונש שירות לתועלת הציבור. ראו רע"פ 1860/07 **נחמני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו 14.6.07]; רע"פ 2065/14 **אבו מדיגם נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו 9.6.14]; רע"פ 4182/14 **עידאת נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו 9.7.14]; רע"פ 2222/13 **חיחאשוילי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו 2.5.13]; עפ"ג (מחוזי מרכז) 23394-01-14 **עמראן נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו 16.2.14]; עפ"ג (מחוזי מרכז) 42199-08-13 **דיאב נ'**

מדינת ישראל [פורסם בנבו 3.11.13]; עפ"ג (מחוזי מרכז) 21174-07-14 **עיסא נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו 9.12.14].

15. לנוכח האמור לעיל מתחם העונש ההולם את מעשיהם של הנאשמים מתחיל במאסר קצר בעבודות שירות ומגיע עד עשרה חודשי מאסר בפועל, ולצד עונשי מאסר מותנה וקנס.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

16. נתתי משקל מדוד בלבד לחלוף הזמן מאז ביצוע העבירה ועד למתן פסק הדין. מדובר בעבירה שבוצעה בשנת 2012. שמיעת הראיות היתה ביום 10.7.16 ואולם זו נדחתה מספר פעמים, פעמיים בשל נסיבות הקשורות להגנה ופעם אחת מטעמיו של בית המשפט.

17. שקלתי את נסיבות חייהם של הנאשמים, העובדה כי על פי האמור בתסקירי המבחן מדובר באנשים בעלי מערכת ערכים נורמטיבית, לומדים ועובדים ומנהלים אורח חיים יצרני. עוד נתתי דעתי להעדר עבר פלילי לנאשמים.

18. הנאשמים עמדו על שמיעת ראיות בעניינם. מובן כי עובדה זו אינה יכולה לעמוד לחובתם (ראו סעיף 40א(6) לחוק העונשין). עם זאת, ככלל, הם אינם זכאים להקלות שלהם זכאי מי שנטל אחריות על מעשיו.

בשלב פרשת העונש הנאשם קיבל אחריות על מעשיו בפני קצינת המבחן, הביע בושה וחרטה על ביצועם, ומובן כי יש לשקול ענין זה לזכותו של הנאשם.

אשר לנאשמת, נתתי דעתי לכך שגם בפני שירות המבחן קיבלה על עצמה אחריות חלקית בלבד והציגה עמדה קורבנית, שיש בה כדי להטיל ספק בשאלה האם אמנם הפנימה את הפסול שבמעשים. יחד עם זאת, הנאשמת פנתה מיוזמתה לטיפול בו היא מתמידה מזה תקופה ארוכה, ובמסגרתו היא מתמודדת עם קשיים, שעל פי הערכת שירות המבחן עמדו בבסיס ביצוע העבירות, ויש בכך כדי להפחית את החשש כי תשוב לבצע עבירות דומות בעתיד.

19. בקביעת מידת העונש לא מצאתי להבחין בין שני הנאשמים; מידת האלימות בה נקט הנאשם היא מעט חמורה יותר מזו שבה נקטה הנאשמת, והוא המשיך במעשיו האלימים גם לאחר שנעצר והוכנס לתוך ניידת המשטרה. בנוסף, הנאשמת פנתה מיוזמתה להליך טיפולי. שני אלה שקולים כנגד לקיחת האחריות המלאה של הנאשם בפני שירות המבחן.

20. לנוכח האמור לעיל, לא מצאתי כי יש מקום לחרוג ממתחם העונש ההולם מטעמי שיקום, אך יש לגזור על הנאשמים עונש המצוי בחלקו התחתון של מתחם העונש ההולם. אני ערה לכך שעונש של מאסר בעבודות שירות יכול לפגוע ברצף הלימודים והתעסוקה של הנאשמים, ולפיכך אקבע את מועד תחילת ריצוי העונש בתקופה של חופשה מלימודים.

21. אני גוזרת על כל אחד מהנאשמים את העונשים הבאים:

א. חודשיים מאסר שירוצו בעבודות שירות. הנאשמת תרצה עבודות שירות ב"כרמי העיר" ותתייצב לריצוי עונשה ביום 16.7.17. הנאשם ירצה עבודות שירות בסינמטק תל אביב ויתייצב לריצוי עונשו ביום 19.7.17.

ב. ארבעה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מהיום שלא יעברו עבירת אלימות נגד הגוף מסוג פשע.

ג. חודשיים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מהיום שלא יעברו עבירת אלימות נגד הגוף מסוג עוון או עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

ד. קנס בסך 600 ₪ או שישה ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 5.9.17.

1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

10.

11.

12.

.13

.14

.15

.16

.17

.18

.19

.20

.21

22. המזכירות תעביר העתק גזר הדין לשירות המבחן ולממונה על עבודות השירות.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י' סיוון תשע"ז, 04 יוני 2017, בנוכחות הצדדים.